

Hoàng Kim Dũng Giả Truyền Kỳ

Contents

Hoàng Kim Dũng Giả Truyền Kỳ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22

Hoàng Kim Dũng Giả Truyền Kỳ

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, ngôn thơ thụ, hài, cường bạo, cao HEditor: Băng TiêuBeta - reader: Băng TiêuCha mắt, mẹ liền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dung-gia-truyen-ky>

1. Chương 1

Nặc Mã Tư Đặc, sinh ra tại một cái thôn nhỏ vô danh, tại đây mọi người đều gọi hắn là Nặc Mã.

Nặc Mã năm nay 17 tuổi, từ lúc hắn có thể nhớ được đến nay chưa từng nhìn thấy phụ thân nên cũng không nhớ rõ tướng mạo của phụ thân hắn. Còn mẫu thân hắn thì không bao lâu đã cùng nam nhân khác bỏ trốn, vứt bỏ Nặc Mã còn nhỏ không thèm để ý, may mà có đại trưởng lão của thôn thu dưỡng hắn, làm cho hắn lớn lên trong hạnh phúc vui sướng.

Hắn chăm chỉ học tập võ nghệ, đao thương, cung tên, kỵ mã... làm một người nam tử hán võ nghệ tinh thông. Tuổi còn trẻ vừa lại ngây thơ, cần cù luyện tập võ nghệ, cuộc sống như thế cứ trôi qua êm ả, hắn đã trở thành một mỹ thiếu niên anh tuấn.

Vị mỹ thiếu niên ban đêm đang đứng đi tiểu thì nhìn thấy một ngôi sao băng xẹt quá, đôi mắt loé lên tràn ngập phách lực, dường như hắn nghe được lời dặn dò của thần Đất, cho dù Nặc Mã tuổi còn nhỏ, nhưng hắn nghĩ hắn không phải là người bình thường, hắn nhất định là vì hoàn thành một sứ mạng nào đó mà sinh ra.

Vô cùng cảm động và hưng phấn, dù là nửa đêm đã đi nhà xí, nhưng hôm sau tỉnh dậy, Nặc Mã phát hiện chính mình "lại" đái dầm rồi. Mặc dù bị mắng một trận tơi bời, nhưng Nặc Mã ko chút nào để ý, hắn là

người có sứ mạng thần thánh. Người như vậy đái dầm cũng là rất thần thánh rồi.

Nói ngắn lại, trời cao không cô phụ Nặc Mã chờ đợi, ngày hấn bước qua tuổi 17, Đại trưởng lão đem hấn gọi tới, hơn nữa lại đem một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu giao cho hấn ” Thảo phạt Viễn Xử ở tại núi Ma Vương “.

Oa~~, cuối cùng cũng tới, hấn sớm biết sẽ có ngày này mà. ^__^

Hấn trong ngực phập phồng ước mơ anh hùng, hưng phấn mà thu thập hành lý, tiếp nhận những lời chúc phúc của người trong thôn cùng với yến hội đưa tiễn.

Trước khi đi, Đại trưởng lão nói cho hấn biết về phụ thân hấn:

” Ôi, phụ thân của ngươi hử, mười lăm năm trước cũng như người bây giờ, đi thảo phạt Ma Vương, từ đấy về sau cũng ko có trở về. Đường đi khó khăn vất vả nguy cơ bốn bề, Ma vương pháp lực lại cao cường, người phải cẩn thận ứng phó.”

” Phụ thân cũng được thần tuyển ra làm ” Dũng Giả ” sao? “

” Đúng vậy! Ngoài ra phụ thân ngươi trên vai còn thêm sứ mạng báo thù, bởi vì phụ thân của phụ thân ngươi đi đánh Ma Vương, rồi cũng mất tích luôn.”

” Tổ Phụ vì cái gì nguyên nhân mới đi đánh Ma vương? “

” Bởi vì phụ thân của tổ phụ ngươi đi thảo phạt Ma vương, từ đấy cũng không nhận được tin tức gì, chính mất ta tổng hấn rời thôn, ta là người cuối cùng nhìn thấy hấn.”

” Vì cái gì mà phụ thân của tổ phụ lại muốn đi thảo phạt Ma vương? “

” Bởi vì phụ thân của phụ thân của tổ phụ ngươi “

Đêm trước hôm rời đi thôn trang, Nặc Mã cùng Đại trưởng lão trò chuyện với nhau cả đêm, thẳng đến hừng đông, Nặc Mã mới hỏi 1 câu đã làm hấn hoang mang từ lâu:

” Đại trưởng lão, ngươi rốt cuộc bao nhiêu tuổi? “

Cont

Hoàng kim dũng giả truyền kỳ

2. Chương 2

” Vị tiểu ca anh tuấn này, ngài có vẻ như rất vội vã thì phải, muốn đi về hướng nào thế? “

” Hử? Ngươi hỏi ta muốn đi đâu hử...”

Nặc Mã Tư Đặc đang lưỡng lự đứng ở cửa rừng thì có một thanh âm gian xảo vang lên. Hấn nhìn lại, ra là một người đàn ông mặc cái áo choàng to bao lại toàn thân, trên đỉnh đầu còn mang một cái mũ cao ống như các thân sĩ hay đeo trông thật tức cười, trong miệng ngậm cái tẩu, vô duyên mà hướng hấn thả ra một vòng tròn khói thuốc.

” Oh? Cậu bé, xung quanh đây cũng không có gì hay để chơi đâu! “

Nhìn Nặc Mã hơi giật mình, nam nhân tự tiện đưa kết luận của hấn thành cậu nhóc này bị lạc đường rồi, hảo tâm mà nhắc nhở.

” Đi vào rừng một chút nữa chính là nơi ở của rất nhiều loài yêu thú nguy hiểm, không những thế, bọn yêu thú này còn thích nhất là ăn thịt những thiếu niên xinh đẹp như ngươi đấy.”

” Ta muốn đến toà thành của Ma vương, vì vậy phải đi qua khu rừng yêu thú này!”

Tuổi còn trẻ dũng giả không hề để phòng bất cứ ai, dễ dàng nói ra mục đích của mình, vẻ mặt đầy tự hào và anh dũng. Trưởng lão trong thôn từng chính miệng nói với hấn ” ngươi là dũng giả mà thần đã lựa chọn”. Đây chính là vinh dự nhất đời của hấn.

Nghe vậy, nam nhân lộ ra vẻ mặt như bưng tỉnh.

” A a, lại đến tuổi đi đánh Ma vương rồi hả! Vậy thì người phải chuẩn bị thật chu toàn mới có thể đi đấy!”

” Chuẩn bị chu toàn? Không cần đâu? Chỉ cần thân ta là được rồi.”

” Thân ngài....” Có mỗi cái áo bé tý không đủ che Ách ách, quên đi! Làm một thương nhân giỏi không nên chê đồ đạc của khách nhân.

” Quả thật là đủ rồi, nhưng mà nếu mua thêm một món bảo bối bí mật này thì tuyệt đối càng chắc chắn không có chút sơ hở nào.”

” Bảo bối bí mật? ” Nghi ngờ nhướn mày, vẻ mặt như đang chứng kiến một tên gian thương.

Lại nói tiếp, hắn gấp gờ gian thương đã có một lịch sử lâu dài. Hồi năm tuổi, ca ca sáu tuổi nhà bên cầm một nguyên đồng bảo, lấy mặt trước ấn thành mặt sau, mặt sau khắc ở trên mặt trước rồi nói với hắn đây là một nguyên đồng bảo rất quý báu và đổi với hắn bằng mười nguyên đồng bảo, từ khi đó trở đi, bất cứ ai có ý nghĩ buôn bán đều biết đi tìm hắn.

Lúc Nặc Mã biết bị lừa gạt liền hùng hùng hổ hổ đi tìm những người đó tính sổ, nhưng lại bị bọn họ nói ba xạo mà hải lòng đi về, sau đó tại miệng lưỡi của đối phương càng làm hắn mua thêm nhiều thứ về nhà. Bởi vậy, hắn vẫn nghèo rớt mùng tơi.

Nhiệm vụ lần này vốn là thần linh giao cho, không thể từ chối được, nhưng đồng thời Mã Nặc nghĩ tới bảo tàng của Ma Vương Ha ha, hạ gục được Ma vương thì tất cả tài sản đều là của ta rồi, ha ha, ha ha ha!

” Bảo bối bí mật gì? ” Dù sao hắn sắp giàu rồi, nghe một chút cũng không sao.

” Mỡ cá vàng ngàn năm! “

Gì cơ???

Từ nhỏ lớn lên tại hương thôn, ngây thơ giản dị Dững giả đương nhiên là chưa bao giờ biết cái này dùng làm gì.

” Mỡ cá vàng ngàn năm? ” Vì không muốn tỏ vẻ không biết, hay là đừng hỏi thì hơn. ” Ta không cần rồi! Dù sao cũng không đau bụng.” Cao Vạn Kim, dầu thực vật hắn luôn mang theo rồi. (hai thứ này vốn đâu phải để trị đau bụng -____-)

Thương nhân chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói:

” Vậy thì đả thần roi, kim giao tiễn thì sao? “

” Tiễn để làm gì ...” Dững giả ngốc nghếch hỏi.

” Để bắn yêu thú ... “

” Rừng này có yêu thú sao? ” Liều mạng nuốt nuốt nước miếng, phải dũng cảm, dũng cảm lên, ta là dũng giả mà thần đã tuyển mà.

” Thì không phải đây gọi là khu rừng yêu thú sao? “

” Thật không đó? Gọi là khu rừng yêu thú thì có yêu thú sao? Bánh mặt trời bên trong cũng đâu có mặt trời hả! “

” Ha ha ha! Khách nhân! Ngài thật vui tính.” Thật không thể chịu được.

” Ha ha ha! ” Nặc Mã cố gắng mà dùng tiếng cười thể hiện khí thế, đến khi tiếng nói phát khô:

” không cần rồi! Ta xem người hay là giữ lại mà dùng! “

Đả thần roi? Kim giao tiễn? Ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua thì làm sao mà dùng? Ta không thể làm cho đối phương cho rằng ta là một tên nhà quê ngốc nghếch không biết gì được, nếu không hắn nhất định nghĩ cách lừa gạt tiền của ta.

” Ai nha Ta không cần đâu.”

” Sắc trời đã tối, ta phải nhanh đi qua khu rừng này rồi! Tạm biệt “

Sợ thương nhân lại đưa ra thêm nhiều đạo cụ mà hắn không biết, Nặc Mã vội vàng nói lời cáo biệt, hướng đối phương sung sướng phát tay nói gặp lại.

” Được rồi... ” Thương nhân thở dài. Đúng là tiểu tử ngu, chưa gặp quan tài chưa đổ lệ! Tỷ nữa người sẽ hối hận vì đã không mua mỡ cá vàng ngàn năm của ta: ” Ngài bảo trọng nhé! “

” Uh! “

Nặc Mã tự tin tràn đầy vui vẻ đi vào khu rừng yêu thú.

Ta là hoàng kim dũng giả mà thần đã lựa chọn, là lá la....

Cont ...

Hoàng kim dũng giả truyền kỳ

3. Chương 3

“Hô

khu rừng này là cái quỷ gì trời? ” Nặc Mã đã đi qua cái giao lộ có ký hiệu những mười chín lần rồi, rốt cuộc chịu không được dựa vào cột mốc chỉ đường nghỉ ngơi.

Khu rừng yêu thú quả nhiên kỳ dị, đi một hồi lâu lắm rồi mà vẫn loang quanh tại chỗ này. Ôi

Nặc Mã mệt mỏi thở dài một hơi.

” Sớm biết thế này thì đã mang theo kim chỉ nam rồi.” Nặc Mã hy vọng nói. ” Cái khu rừng chết tiệt này sao cây nào cũng cao như nhau vậy hả? Thật đáng ghét! “

” Hô hô hô

có đồ ăn ngon xuất hiện rồi kìa ...” Một thanh âm lạ lùng chợt vang lên, kèm theo là tiếng nuốt nước miếng ừng ực, càng lúc càng tới gần Nặc Mã.

Nặc Mã gãi gãi đầu, ” Không sao, với tài trí thông minh của ta thì sẽ không có vấn đề gì hết.”

Hít một hơi thật sâu, đối với tình hình lạc đường hắn thật sự là chịu không được rồi! Đây chính là nguyên do sẽ khiến hắn chậm trễ trở thành anh hùng mà hàng vạn dân chúng kính trọng, ngưỡng mộ. Sau này nếu có ai phỏng vấn, sự việc tại khu rừng yêu thú ngàn vạn lần không thể nhắc đến.

” Há? Sao tự dưng lại một trận gió lạnh lạnh thế này ... “

Nặc Mã nhìn nhánh cây bị gió thổi trúng mà như móng vuốt của quái thú không khỏi nghiêng đầu tự hỏi, bước tiếp theo làm sao bây giờ? Từ nơi này nhìn ra, tự dưng hắn có một cảm giác sợ hãi.

Trong khu rừng yêu thú không có đủ ánh sáng, mái tóc vàng chói loé sáng của Nặc Mã đúng lúc trở thành mục tiêu rõ ràng nhất.

” tiểu bằng hữu khả khả khả! ” Sinh vật không biết tên phát ra tiếng gọi quái dị, trốn ở trong rừng cây đối với Nặc Mã cười giễu cợt.

Nặc Mã nhìn ko thấy cái sinh vật kia, cũng không nhìn thấy ở đối diện có yêu thú hai đầu, từng bước mà tới gần.

” Càng ngày càng lạnh rồi? ” Yêu thú xuất hiện cùng với một trận gió lạnh khiến cho Nặc Mã không khỏi run mình. Trên tay cầm một cái đèn chiếu chút ánh sáng lơ mơ, Nặc Mã chỉ có thể nhìn bốn phía bán kính dưới 50 cm.

Chẳng như Ma vật trong rừng rậm có hai tròng mắt nhìn được trong đêm rõ ràng, cái đèn nhỏ của Nặc Mã chỉ có thể xem là đồ trang sức thôi.

” Mùi thịt thơm quá ” Một cái đầu yêu thú đã đi tới phía sau Nặc Mã, thè cái lưỡi liếm hắn phía sau cổ.

Đồng thời, Ma vật hoá thân thành một làn sương u ám nhẹ nhàng thổi khí vào bên tai dưng giả.

” Ngứa quá, sao ẩm ướt thế nhỉ? ” Duỗi tay sờ sờ cổ, ” Trời mưa rồi sao? “

Trên người, một cái đầu yêu thú có lớp vảy màu bạc mở rộng miệng, vươn đầu lưỡi quấn lấy hai cánh tay Nặc Mã. Một cái đầu yêu thú khác thì nằm sấp trên mặt đất túm mắt cá chân hắn liếm từng khối da thịt bị lộ ra như đang nhấm nháp con mồi một cách ngon miệng.

” Oa

” Nặc Mã hoảng sợ kêu to, giật mình quay lại phía sau, một cái mặt thú như loài bò sát đang tóm vào hắn, đặc biệt loài bò sát này có con ngươi màu đỏ lạnh như băng trông rất gian ác.

” Này này này.... đây là cái gì vậy trời? “

” khà khà khà mỹ vị ” Yêu thú có lớp vảy màu bạc chảy nước miếng, một cái mũi hắc hắc hướng phía Nặc Mã, tiếc là mấy hôm nay cái mũi của hắn có chút khó chịu cho nên ngửi không được, chứ nếu không có thể phun ra uế vật làm vũ khí rồi.

” Ôi... hi hi! Thật sự là ... liếm thôi đã thấy rất ngon miệng rồi ôi ... hi hi! ” Một cái đầu yêu thú khác phát ra tiếng cười phụ họa.

” Ta ta ta ” Sau khi nói liên tục ba chữ ta. Nặc Mã cuối cùng mới nghĩ đến việc phải rút kiếm đối phó với yêu vật tà ác này. Đúng rồi, ta còn có bảo kiếm. Các ma vật, chịu chết đi!

Nhưng là, ”Ặc... sao không rút ra được.”

Nặc Mã cuống quýt đến suýt phát khóc, dùng hết sức lực rút kiếm nhưng giống như trò đùa của thần linh, chuôi kiếm cùng vỏ kiếm như bị dính lại với nhau, mặc kệ hắn dùng sức thế nào vẫn như cũ không nhúc nhích.

” Thanh kiếm của ngươi chỉ có vỏ kiếm hỏ, tiểu bằng hữu.” Từ trong màn sương dày truyền đến một tiếng cười nhạo.

Dần dần, màn sương ngưng kết thành một hình người cao lớn, so với Nặc Mã còn cao hơn một cái đầu, trên người mặc áo giáp thời xa xưa, vốn là U Linh kỵ sĩ! Một loại vong linh do oán hận quá lớn mà không thể nào siêu thoát. Nặc Mã vừa nhìn liền biết việc hỏng bét rồi, U Linh kỵ sĩ vốn là đao thương bất nhập, mà hắn lại không biết ma pháp làm cho U Linh kỵ sĩ thắng thiên.

Mặt kỵ sĩ chậm rãi hiện ra, nhìn qua vẫn như là một làn sương trong suốt, tại hốc mắt có hai khối đồng tử màu lục thẫm phát ra ánh sáng, ánh mắt coi thường trợn lên nhìn Nặc Mã.

” Ta, ta là dưng giả, chỉ cần vỏ kiếm là đủ rồi.” Nặc Mã nôn nóng đến mức nói lung tung.

Yêu thú duỗi cái lưỡi liếm gương mặt Nặc Mã, ” uhm.... thật ngọt a ~”

Thật ghê tởm! Đừng tới gần ta.

Nặc Mã nghĩ muốn lui về phía sau nhưng lại bị yêu thú ôm lấy thân thể, tiếp tục rút kiếm hay là thôi đây... Này, không lẽ phải đầu hàng sao? Bảo kiếm ơi, ta là dưng giả mà, dù gì cũng phải giữ chút mặt mũi cho ta chứ.

Ồ ... Đây là cái kiếm rẻ rách gì thế này, khôn khiếp, ta lại bị thằng bán kiếm lừa rồi.

” Các ngươi đừng lại đây, nếu không ta sẽ chém chết các ngươi!” Nếu rút kiếm không được thì phải phô trương thanh thế. Đáng tiếc muốn xem Nặc Mã khiếp sợ thật sự rất dễ dàng rồi, U Linh kỵ sĩ lộ ra nụ cười khinh thường, đầu ngón tay khô gầy vươn ra tóm lấy vài sợi tóc của Nặc Mã đưa lên mũi ngửi, ”Ồ ... “

Thanh âm trống rỗng phun ra một làn khí lạnh âm u, Nặc Mã chỉ cảm thấy hai chân mình cũng đang lạnh run lên.

Ồ ô, đừng tới gần ta, cái đầu lâu Ta sợ nhất là đầu lâu, oa ~.

Đột ngột, Nặc Mã phát hiện U Linh kỵ sĩ đã rời khỏi tầm mắt. Nhưng đây không phải là may mắn, sự thật, trên mặt đất, đầu ngón tay của Yêu thú biến dài ngoằng mà quần lấy mắt cá chân hắn, đem Nặc Mã treo lên.

Mất đi thăng bằng khiến Nặc Mã đầu óc choáng váng hoa mắt, thanh kiếm chết tiệt nhỏ mãi không được cũng rơi trên mặt đất, hắn giãy dụa theo bản năng, hai tròng mắt ngày thường giống như viên bảo thạch màu lam sặc sỡ, lúc này đây lại kinh hoàng mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Yêu thú đứng dậy thổi khí lạnh lạnh vào cổ hắn, ” Chạy không thoát rồi! “

” Các bằng hữu, chúng ta nên đánh một trận để tranh đồ ăn hay là cùng nhau hưởng dụng đây? ” Yêu thú vừa liếm liếm đầu lưỡi vừa nói, ánh mắt đói khát vẫn không rời khỏi Nặc Mã.

” Thay phiên hưởng thụ đừng giả đi! ” Một cái đầu yêu thú khác nói.

“Ai nha, người này vốn là dũng giả sao.... thật tốt! Vậy thì sẽ không dễ chết rồi? ” U Linh kỵ sĩ tiếng nói trống rỗng vang ra.

” Buông ta ra!”

Nặc Mã như con mèo hoảng sợ, hét chói tai, cố gắng giãy dụa mặc dù không có chút hiệu quả nào.

” Các người cụng ly, ta cũng theo ” U Linh kỵ sĩ không quên lễ nghi khi hồi còn sống, biểu hiện rất phong độ.

” Không khách khí rồi, huynh đệ, thượng hân đi! Trước cường gian rồi mới giết hân, đây vốn là quy định Yêu thú đối đãi với tù binh được lập từ xa xưa rồi.” Giết chóc cùng tham sắc dục vốn là hai việc khoái cảm nhất của Yêu thú. Yêu thú phấn khởi phát ra tiếng hú về phía bầu trời.

” Hô hô hô

đói bụng những mười năm, khó có thể nhìn thấy miếng thịt ngon như thế này, sao có thể dễ dàng buông tha đây? khả khả ...”

” Ta không muốn, ta còn đang tuổi vị thành niên, ta không uống rượu.” Phản ứng chậm chạp, dũng giả không hiểu lắm tình huống nói.

” Dũng giả chờ bị uống chứ ai kêu người uống hân! ” Nói xong, yêu thú hai đầu lại tuôn ra tiếng cười khó nghe.

” Tiểu đệ đệ ngoan nào, dũng giả vốn là rất dũng cảm a

” U Linh kỵ sĩ vươn ngón trở héo úa đâm vào gương mặt Nặc Mã. ” Chúng ta sẽ dạy người nam nhân tốt nhất ở chỗ nào.”

Nhìn thấy bàn tay của kỵ sĩ vươn lại gần, Nặc Mã há mồm cắn nhưng lại chỉ cắn vào không khí. ” Buông ta ra. “

” Rất không tệ! Người bình thường lúc này đã sớm mất hết ý chí rồi.” U Linh kỵ sĩ chứng kiến hắn trong mắt tràn ngập phản kháng và sợ hãi, không nhịn nổi muốn ca ngợi hắn. U Linh kỵ sĩ thích nhất thưởng thức con mồi giãy dụa, ánh mắt tuyệt vọng của con mồi là đẹp nhất.

Đá đá đá ... bức quá, đá không được. Đứng rồi, chân còn đang bị trói. Nặc Mã càng giãy dụa càng tiêu hao thể lực, hơn nữa lại bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Như vậy không ổn, nghĩ cách, phải mau nghĩ cách...

” Có bản lãnh các người buông ta ra, chúng ta một chọi một!” Trời ạ, nói cho ta biết đi, tiếng nói của ta không có run, không có, không có chút nào đúng không?

” Ai nha! Lại còn thích một chọi một! ” U Linh kỵ sĩ cười nhạo.

” Càng giãy dụa mới càng thú vị! ” Một cái đầu yêu thú có lớp vảy màu bạc cười nói

” Sẽ như người mong muốn, một chọi một. Hi hi ” Một cái đầu yêu thú khác phụ họa theo.

Trong tiếng hét chói tai của Nặc Mã, khuôn mặt xấu xí của các yêu thú càng ngày càng lớn.

Cont....

Hoàng kim dừng giả truyền kỳ

4. Chương 4

“khà khà... Ta muốn là người đầu tiên a~~” Tiếng nói *** hèn của yêu thú vang lên.

Móng tay dài nhọn hoắt biến thành năm con rắn nhúc nha nhích nhích, đầu lưỡi uốn éo duỗi ra duỗi vào.

” Ô ô...” Nặc Mã như con dê đang đợi bị làm thịt, ánh mắt oán hận mà nhìn trừng trừng vào yêu thú.

Ngón tay yêu thú lạnh lẽo sờ vào môi Nặc Mã, hưởng thụ vẻ mặt sợ hãi của hắn. Con rắn nho nhỏ tại miệng hắn nhích tới nhích lui.

“Này, một con lên nhé? “ Yêu thú nói với Nặc Mã: “ Ta và người vốn là một chọi một, đệ đệ với người cũng là một chọi một, mà U Linh kỳ sĩ cũng một chọi một với người!”

” Oa~~ Người sờ chỗ nào thế hả? Đừng chạm vào ta! ” Cố gắng lắc đầu như quyết tâm muốn thoát khỏi một đồ vật nhơ bẩn.

Nặc Mã dùng hai tay phản kích, nghĩ muốn thoát khỏi con rắn nhỏ ghê tởm này. Song, U Linh kỳ sĩ lại cười âm hiểm, hai tay vung lên, một làn sương âm u cuốn lấy hai tay Nặc Mã, giật lại trói Nặc Mã thành hình chữ thập.

Nhìn Nặc Mã giãy dụa một cách vô dụng, các ma vật như trước cười một cách mỉa mai.

Yêu thú dùng móng tay xé mở quần áo Nặc Mã khiến quần áo rất nhanh đã biến thành một đồng vải rách nát rơi tán loạn trên mặt đất. Mà Nặc Mã lại không ngừng giãy dụa khiến cho móng vuốt của yêu thú càng lưu lại trên người hắn từng vết máu dài.

” Đau quá, đừng xé quần áo ta! Buông ta ra, cái lũ ma vật biến thái này...” Khuôn mặt Nặc Mã càng trở nên trắng bệch, thân thể trần truồng thi thoảng lại run lên từng đợt.

“Khà khà Sợ hãi khiến máu càng thơm càng ngọt a!”

Đầu lưỡi yêu thú liếm qua da ngực bóng loáng mềm mại của Nặc Mã, phát ra tiếng cười hài lòng. Đầu lưỡi cọ xát vào đầu nhũ, da thịt mật sắc của Nặc Mã do bị chà đạp mà biến sang màu hồng diễm lệ.

Không thể giãy dụa, Nặc Mã không kìm nén được mà khóc nức nở. Thật quá đáng, sao lại có thể đối xử với đúng giả như thế...

“Càng rên rĩ ta càng thoải mái~” Yêu thú cười nói, con rắn trên đầu ngón tay bỗng nhiên cắn đầu nhũ đúng giả.

” A a a a

a a

” Trong nháy mắt bị cái răng nhọn hoắt đâm vào khiến Nặc Mã hét lên.

” Ô! Người ... ” Đòi mắt to tràn đầy nước mắt, ” Sao người có thể cắn chỗ ấy hả?”

“Chỗ này không thể vậy chỗ khác thì có thể cắn sao? “ U Linh kỳ sĩ nhàn rãi hỏi.

Còn hơn tự mình xâm phạm loài người, U Linh kỳ sĩ càng thích nhìn loài người bị người khác xâm phạm mà chảy xuống nước mắt nhục nhã cùng sung sướng. Hắn hồi còn sống là một kỳ sĩ cao quý nhưng tính cách có chút khuyết điểm đó là thích bắt các thiếu niên xinh đẹp đem về làm cấm luyện, cũng cho phép thuộc hạ trong một số trường hợp có thể công khai mà gian *** bọn họ, lúc đấy hắn vừa uống rượu nho vừa vui vẻ cười ha ha.

“Ta còn muốn cắn nơi mẫn cảm hơn kia.” Một con rắn chậm rãi vươn dài ra hướng về phía hạ thể Nặc Mã.

“ Bộ vị phát ra đặc mùi nam tính, không biết nếm lên vốn là cái mùi gì đây?” Con rắn hé miếng ngậm trụ hạ thể không hề phòng ngự của Nặc Mã, nước miếng ẩm ướt lại nóng nóng vây quanh, lưỡi rắn phun ra nuốt vào kích thích tiền bưng, khéo léo mà khơi mào dục vọng.

” Ô...”

Thịt đồng yếu ớt làm sao chịu được kích thích, thoáng cái đã dựng thẳng đứng, cho dù sợ hãi và chán ghét cũng không cách nào ngăn nó ngẩng đầu.

” Người không được cắn nơi ấy, không thể được! Nơi ấy chỉ người ta thích mới có thể chạm vào!” Nặc Mã ngây ngô kháng nghị.

“ Ha ha! “ Tiếng cười khàn khàn kinh khủng của U Linh kỵ sĩ vang lên quanh quẩn, “ Không sao, một lúc nữa chúng ta sẽ đều thành người mà người thích nhất.”

Các yêu thú phát ra tiếng cười quái dị. Yêu thú hai đầu vẫn vây quanh Nặc Mã, đầu lưỡi ra sức mà liếm mỗi tắc da thịt.

” A a ... a a a.....” Nặc Mã phát ra tiếng kêu gào thảm thiết khó chịu. Hai gò má phình lên đỏ bừng, ánh mắt trở nên mơ màng.

Chất lỏng trong suốt từ tiền bưng tiết ra bị một đầu rắn nuốt vào.

“uh ~~ mùi vị như sữa ... thật thơm.”

“ Đáng chết, ta bị bọn họ khiến cho thật hưng phấn. “ U Linh kỵ sĩ đi đến phía sau một đầu yêu thú, khẽ cắn cái lỗ tai nhỏ nhắn, “ người đâu? Tiểu cầm thú? “

“ A “ Cái đầu yêu thú đẩy lập tức hiểu rõ ám chỉ, đầu lưỡi khẽ hôn gương mặt khô khốc của U Linh kỵ sĩ. Nhìn thấy ánh mắt quái dị của Nặc Mã nhìn trừng trừng vào hắn, U Linh kỵ sĩ tươi cười quỷ quyệt đem đầu Nặc Mã kéo lại, vô cùng thô bạo mà hôn lên đôi môi hắn.

” Ô a ...” Đừng mà, đừng

Nặc Mã cảm giác được hai hàm răng đang cắn môi hắn, tiếng hàm răng va chạm vào nhau lạch cạch vang lên. Cái mùi hôi thối rửa nát từ trong miệng đối phương phun ra khiến hắn nhanh muốn ói ra rồi. Nặc Mã lắc lắc đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cuối cùng U Linh kỵ sĩ cũng buông hắn ra, hai phiến môi mềm mại đã hồng hồng sưng lên, tơ máu trên môi chảy xuống khoé miệng.

” Ô~, hai phiến môi này mùi vị như mật đào, thật ngon “

Một cái đầu rắn quấn qua chân, bò tới cái mông mê người của Nặc Mã. Thân rắn màu xanh ánh bạc cọ xát hai phiến mông vài cái, đầu đang thăm dò lối vào ẩn mật, đậm nhẹ nhẹ.

” A

Đừng, đừng đụng vào nơi ấy...” Nặc Mã sợ hãi kêu lên, thân thể lại giãy dụa kịch liệt.

” Rắn muốn tìm nơi ấm áp để ngủ đó mà ...”

Yêu thú hưng phấn mà thở ra một cái, phun ra một mùi nồng nặc tấn công Nặc Mã khurou giác.

” Hô hô hô

” Con rắn lại dùng sức mà tiến vào lỗ nhỏ, Nặc Mã kẹp chặt người hy vọng có thể kháng cự vật thể xâm nhập nhưng không được, ” Thật sự là một cái động đẹp, vừa ấm áp lại tối tăm! “

” Không, a a

“

Đầu rắn đã xâm nhập vào khe hở chật hẹp, linh hoạt mà di chuyển đụng chạm vào tràng bách mỏng manh của thiếu niên, càng không ngừng quất tống đem bên trong mở rộng ra.

Cảm giác dị vật tràn ngập khiến Nặc Mã thống khổ nhắm mắt cau mày, phần eo vì cố thoát khỏi xâm phạm mà gãy dựa.

” ... A Ô ô ... Đừng ” Gương mặt ửng hồng tràn đầy nước mắt xấu hổ cùng tức giận.

Một con rắn khác tham lam mà tìm kiếm lỗ nhỏ, cọ xát vài cái rồi mạnh mẽ chui vào khiến Nặc Mã gào thét một tiếng xin tha.

” A ... ô ... đừng, đừng chui vào nữa ... “

Con rắn nhúc nhích hành hạ bích huyết non nớt mềm mại.

” A

Sẽ rách đây ... Ô ... ” Cảm giác bị chen chúc kinh khủng làm hân hơi thở cũng trở nên dồn dập.

” Xem có thể cho bao nhiêu con rắn sống ở đây đây ... Khả khả! Thêm một con nữa vào nhé” Yêu thú đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ Nặc Mã. Trong cơ thể Nặc Mã lại có thêm một con rắn chui vào, nội bích chật hẹp bị rắn kéo căng ra, ” kết kết ” tiếng *** tà vang lên càng làm Nặc Mã cảm thấy bất lực.

” Tha ta, đừng động đây nữa rồi... “

” Sao nhanh như vậy đã đầu hàng rồi, lúc này không phải rất ngoan cường cơ mà, loài người hạ tiện?” Yêu thú nhạo báng, ” A, cái động dần dần rộng ra rồi đây cái mông ngâm chặt như vậy thật tốt ... có thể tự mình kẹp được thật chặt...”

Ba con rắn ở bên trong liên tục đem nội bích mở rộng ra mà không cần có chỉ thị của chủ nhân, đến khi hai con rắn nữa tiến vào, ba con trong đó liền dừng động đây.

” Hai con rắn kia cũng không nhịn được rồi a~~ Mà chắc người cũng thích toàn bộ tiến vào đúng không? Khả khả ... “

” Đừng ” Nặc Mã rít lên gãy dựa nhưng thân thể lại bủn rủn chỉ có thể động đây vài cái.

” Tiểu đệ đệ của dũng giả cũng mạnh lên rồi kìa ... “

Không quan tâm đến hoa lôi đã chật ních, hai con rắn vẫn cố sức chui vào, xé rách da thịt non nớt, máu chậm rãi chảy ra.

Mùi máu tanh như cổ vũ làm các yêu thú càng phấn khích hơn, bọn rắn xâm phạm trong hoa lôi càng lúc di chuyển càng nhanh, không ngừng dò xét vào chỗ sâu nhất.

” Bên trong không biết còn sâu đến mức nào đây ... “

” A a ... a.. không ... dừng lại đi ... “

Từ nhỏ đến nay, ngay cả tay phụ nữ Nặc Mã còn chưa nắm qua, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn này thân thể lại bị lăng nhục đến mức khó có thể tưởng tượng được, làm cho hắn không thể chịu được mà khóc nức nở xin tha.

Cont....

. Hoàng kim dũng giả truyền kỳ

5. Chương 5

” Đừng! Đừng tiến vào nữa Ô ... ô ... “

” Phía trước dũng giả còn không được hầu hạ kìa.”

Hai đầu yêu thú này vốn là huynh đệ ruột thịt, ca ca tuy nhỏ bé nhưng tính cách lại vô cùng sắc bén, trái ngược lại thì đệ đệ lại cao gầy khoẻ mạnh và dũng mãnh.

Không đợi yêu thú anh nói xong, yêu thú em đã ngâm lấy phân thân Nặc Mã dùng sức mà hút, chỉ một lúc, Nặc Mã không khống chế được mà bắn ra một lượng lớn trọc dịch.

” A.. A.. ” Thân thể co rút, cái mông nhẹ nhàng động đậy, Nặc Mã không tự chủ mà kẹp chặt dị vật đang tàn phá bờ bãi trong cơ thể.

” Thật ẩm ướt a ... Khả khả ... Không nghĩ ra cái miệng nhỏ nhắn này lại tham ăn như thế.”

Bên trong niêm màng xiết chặt lấy xà chỉ làm cho Nặc Mã cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tiền liệt tuyến bị đè ép, phân thân dù đã bắn qua một lần nhưng lại dần dần cương lên, đầu lưỡi yêu thú quần quanh trối buộc lấy nam cây đã sung huyết.

” Cái mông nhỏ đong đưa thật kịch liệt a~, rất thoải mái đúng không hả? Hả?”

” A ... đừng tiến vào nữa mà ” Hai tròng mắt ướt át, ý thức mông lung, Nặc Mã rên rỉ *** loạn, ” A ân ... a a ... “

” Ha ha ... Tiểu yêu tinh, thật sự là tham mà, bị người câu dẫn làm ta có chút không nhịn được rồi.” U Linh kỳ sĩ cười khoái trá.

Nặc Mã khóc nức nở, nước mắt ướt át mang theo tia xấu hổ cùng với giấy dựa vô thức càng làm hấn phát ra quyền rũ động lòng người, U Linh kỳ sĩ nhất thời kích động, cả người nóng lên. Hấn đi tới phía sau yêu thú em, ngón tay không khách khí mà dò xét vào giang môn yêu thú, đầu ngón tay khô khốc nhẹ nhàng cọ xát.

” Ai da! Thượng đi, U Linh kỳ sĩ!” Yêu thú hưng phấn vội vàng hô to.

” Đừng nóng vội, còn chưa đến lúc đâu ... ” Một tay kia mò đến hạ thân yêu thú, tìm được nam cây ẩn dưới lớp vẩy, thô bạo bóp hai khối dịch hoàn. ” Ha ha, còn muốn mạnh mẽ một chút sao?”

” ư... ư ... Nhanh lên một chút.... mạnh mẽ cắm vào đi ...”

Yêu thú hưởng thụ U Linh kỳ sĩ xoa nắn, liên tiếp thúc giục cắm vào, cái mông khiêu khích đong đưa.

” Ai nha, tiểu cầm thú, muốn sao?”

” Muốn ... A đi vào chút nữa ...”

U Linh kỳ sĩ cười lạnh một tiếng, nắm ngón tay tóm lấy cái mông yêu thú, đem dương khối đâm thật mạnh vào bên trong. Khí lạnh như băng của vật cứng đánh vào trong cơ thể yêu thú, lạnh lẽo thấu xương khiến yêu thú kêu loạn lên.

U Linh kỳ sĩ mạnh mẽ quất tống làm cho yêu thú kêu rên đau đớn, tiếng kêu to vang vọng khắp cả khu rừng. Tuy yêu thú thích mạnh mẽ ân ái nhưng hạ thể bị xé rách đau đớn khiến hấn không chịu được mà giấy dựa kịch liệt, vậy mà U Linh kỳ sĩ dường như không thèm để ý, càng ra sức mà quất tống câu dẫn yêu thú ***.

Yêu thú lấy âm thanh nhiệt tình đáp lại U Linh kỳ sĩ xâm nhập.

” A a a... Quá tuyệt vời ... a.. a..”

Tiếng kêu the thé của yêu thú đâm thẳng vào màng tai Nặc Mã, Nặc Mã nhìn trừng trừng vào hình ảnh trước mắt. Thú ... thú giao? Người chết với yêu thú ...

Thần ơi, cái rừng rậm này vốn là cái biến thái gì thế này?

” U Linh kỳ sĩ, chúng ta cùng thi nhé, xem ai vào sâu hơn.”

” Ý kiến hay!” U Linh kỳ sĩ nhếch miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

” Đừng mà ... “

Toàn thân toát mồ hôi lạnh, Nặc Mã sợ hãi lên tiếng kháng nghị, chỉ có điều kháng nghị như trước vốn không có chút hiệu quả.

Xà chỉ càng chui vào sâu trong, hạ thể đột nhiên bị khuyếch trương mở rộng ra như muốn đem Nặc Mã xé thành hai nửa.

” A a a a ... đừng ... không chịu được nữa rồi...” Nước mắt như vòi nước hồng van tuôn ra cuộn cuộn.

” Ô ... đau quá ... sắp rách rồi ... “

” Như vậy không ổn rồi, làm sao có thể làm một vị dũng giả tài giỏi đây! Xem ... tiểu đệ đệ của người lại bắt đầu run rẩy rồi...”

” Làm gì có chuyện này ... Ô.. a a...”

Bên trong ngày càng ẩm ướt không chịu nổi, mỗi lần xà chỉ chạy nước rút, Nặc Mã vô ý thức mà càng gắt gao hấp chặt.

Chịu đựng U Linh kỵ sĩ quát tổng, Yêu thú hô to: ” Chà đạp hấn, mau chà đạp hấn.”

” Tiểu súc sinh, người cũng phải giúp tiểu đệ đệ một chút chứ hả?” Đầu lưỡi dò xét liếm tai yêu thú, cười nhẹ khàn khàn, hạ thân không ngừng di chuyển. ” Tiểu bằng hữu bên kia còn không có hưởng thụ kìa.”

” Ta sợ dũng giả chịu không được thôi ... khà khà “

Tiền bụng bị đầu lưỡi yêu thú trói chặt khiến Nặc Mã thống khổ gào thét, nước mắt chảy xuống giàn dụa.

“Ô ô...”

Nằm xà chỉ điên cuồng tiến vào, thân rắn vừa thô vừa phình ra ép hậu đình mở rộng, hoa lõi trở nên đỏ thắm, công kích vào tràng nội, niêm dịch trong suốt chảy ra cùng hỗn huyết ẩm ướt một mảng lớn. Cảm giác đau đớn kịch liệt lúc ban đầu giờ dần dần chuyển thành tê dại.

” Ân a a ... a ... ân...” Nặc Mã thở dốc kịch liệt, cơ thể không ngừng đơng đờ.

” Ta van người ... mau dừng tay ...” Nóng quá ... thân thể nóng quá. Nặc Mã không cách nào kiềm chế được mà khóc kêu. Nhiệt độ khác thường đã chi phối tất cả giác quan của hấn, làm cho người khác càng nghĩ muốn lăng ngược hấn, nhìn khuôn mặt đáng yêu của hấn vụn vụn vì đau đớn.

” Ác ... chờ một chút nữa sẽ có mỹ vị sữa bò chảy xuống đó ... Nhìn người hình như không cảm thấy đau đớn a~! Dũng giả đã hoàn toàn quên mình là ai rồi sao?”

” Kêu to thế là được rồi! Ha ha ...”

” Ô, sao lại không kêu nữa? Gào thê thảm một chút nào! Đây, ta rất nghiêm túc chà đạp người đó nha.”

Hành hạ liên tục khiến Nặc Mã dần dần mất ý thức, bị yêu thú đùa bỡn, vừa đau đớn vừa khoái cảm khiến hấn không biết phản ứng thế nào mới đúng.

” A ... ân ~ ... a a ... ” Bên trong bị xâm phạm kích thích khoái cảm... rõ ràng vốn là hành vi biến thái mà, nhưng sao ta lại có cảm giác, phía trong hậu đình như bị ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt lan dần ra khắp thân thể.

” Tiếng kêu thảm thiết này nghe thật tuyệt vời a~ “

” Ô ... ân ... ân....a ...” Ta, ta không chịu được, dù là dũng giả cũng ...

Nặc Mã ý thức chậm rãi trở nên mơ hồ, cảm giác kích thích cùng quá độ hành hạ cuối cùng làm hấn lâm dần vào hắc ám.

” Ai nha, tiểu đệ đệ hôn mê bất tỉnh rồi sao?” U Linh kỵ sĩ là người đầu tiên phát hiện.

” Dũng giả? Bất tỉnh rồi sao... bất tỉnh rồi chơi sẽ không vui, ta không thích người khác thuận theo ... phải giãy dụa mới thú vị.”

Cont ...

Hoàng kim dũng giả truyền kỳ

6. Chương 6

Nhìn thấy Nặc Mã chết ngất, yêu thú đang kẹp chặt lấy U Linh kỳ sĩ cũng cảm thấy phiền chán,” Nhanh lên một chút, rốt cuộc ngươi có muốn bắn không hả?” Thu hồi cái lưỡi đang quấn lấy Nặc Mã nam cây, yêu thú đánh ngáp một cái.

” Nói cho rõ ràng chút, là ngươi hấp chặt lấy ta không tha kìa!” U Linh kỳ sĩ vừa nói vừa không ngừng xâm nhập vào yêu thú chỗ sâu trong.

Đối với một người chết như kỳ sĩ mà nói, tử vong chẳng những không làm ảnh hưởng đến niềm vui thú mà lại càng tăng thêm.

Giả vờ tức giận rồi lại cười ha ha: ” thật là vô dụng sức sinh, nhanh như vậy đã mệt rồi sao?”

“Được rồi được rồi... Vậy người cứ chăm chú làm tiếp đi ... ” Yêu thú em đem dũng giả đang hôn mê ném sang một bên, nóng bỏng mà cùng U Linh kỳ sĩ *** loạn. ” Chuyên tâm một chút! Lát nữa đến lượt ta xuyên tử người nha!!”

” Ta xem người còn có thể chịu được bao lâu ... ” U Linh kỳ sĩ điên cuồng mà liếm liếm yêu thú. ” Tiếp chiêu.”

” A ... Ân ... ách ... a

” Yêu thú cao tiếng *** gọi. ” Nhanh ... nhanh thêm chút nữa ... a a

dùng sức dùng dùng dùng a.. a “

~*~*~*~*~*~*

~Một trận xâm phạm liên tục thế này không làm yêu thú anh cảm thấy thoả mãn, bọn chúng thích đem loài người đùa đến chết. Bình thường lúc gần đến bình minh, loài người sẽ bị bọn chúng lăng ngược chí tử, nhưng bây giờ mới chỉ có nửa đêm, yêu thú anh làm sao đã chơi đùa đủ đây?

Trước tiên phải đem tên dũng giả ngốc này cứu tỉnh đã.

Đang lúc yêu thú đem Nặc Mã từ trên cây buông xuống, một âm thanh bỗng nhiên vang lên làm cho yêu thú hai đầu cùng kỳ sĩ U Linh đồng thời quay đầu lại. Cho dù trong rừng tối tăm giống như một cái vực thẳm không thấy đáy, nhưng đối với các ma vật sinh sống ở đây thì cũng không phải vấn đề gì lớn, bọn chúng ít nhiều cũng có năng lực nhìn được trong bóng đêm tuy rằng năng lực của mỗi người đều khác nhau.

U Linh kỳ sĩ là người nhìn thấy rõ đầu tiên, rồi mới tới các huynh đệ yêu thú.

” Soạt soạt ” Những cành cây khô màu nâu đang di chuyển bò trên mặt đất phát ra những tiếng vang kỳ dị, thì ra đó là một con yêu thụ to lớn, nó vừa bò vừa phe phẩy những chiếc lá đã ố vàng.

Cái cây này đã sống mấy ngàn năm, hấp thụ sức mạnh ma lực của yêu thú sâm lâm mà trở thành yêu thụ, có suy nghĩ và có thể hành động như những loài vật sống. Cành cây của nó thỉnh thoảng lại rung lên, vẫy ra hoa phấn đã nhiễm đầy yêu khí, các túi phấn khi rơi xuống liền bám vào thân các loài thực vật khác, hút khô tinh khí của chúng nó và nở thành bông hoa yêu độc sắc sỡ, những bông hoa này mang theo tinh khí đã hấp thụ được bay về bên người yêu thụ, rồi sau đó lại biến trở thành bào tử. Quá trình này không ngừng tuần hoàn khiến cho yêu thú càng ngày càng cường đại.

Trên lớp vỏ cây sần sùi bỗng hé ra một khuôn mặt người, miệng phát ra một âm thanh hưng phấn rồi bắt đầu bò lại gần hơn.

Biết rõ yêu thụ khó đối phó, yêu thú cũng rất hiểu tình thế liền vui vẻ hoan nghênh yêu thụ cùng gia nhập trò chơi.

” Có bằng hữu mới gia nhập, dũng giả nhất định sẽ rất chờ mong đi!”

Cành cây khô hướng dũng giả đuổi tới...

Những xúc tua bầy nhầy sờ tới sờ lui dũng giả, xác định hãn tuổi còn trẻ lại tuần tú liền hài lòng vươn càng nhiều xúc tua di động dọc theo đường cong trên thân thể Nặc Mã.

” Khà khà ...”

Yêu thụ phát ra tiếng cười the thé kích thích ý thức mơ hồ của Nặc Mã, hần chậm rãi mở mắt ra, mệt mỏi rên rỉ vài tiếng rồi mới dần dần tỉnh táo lại.

” ... Au...”

Nghĩ muốn động dậy thân thể nhưng lại cảm thấy đau đớn, hai chân loã lồ lạnh lẽo, hần đột nhiên cảm thấy xấu hổ cùng run rẩy nhưng bấp đầu đau nhức vô lực khiến hần không thể khép chân lại.

Các nhánh cây thô ráp không bị ngăn cản liền mạnh mẽ tiến thẳng vào bên trong nội bích của dũng giả.

” A.. a..” Vật cứng xâm nhập vốn đã rất thô ráp lại còn không ngừng hướng vào chỗ sâu trong nhúc nhích. Nặc Mã kêu thảm thiết, hạ thể đau đớn làm đôi mắt to lại tràn đầy nước mắt. Nặc Mã cố gắng nhìn kỹ sinh vật trước mắt, thiếu chút nữa bị sợ hãi mà bất tỉnh.

Vốn là ... là một thân cây! Trời ơi, ngay cả một thân cây cũng đến cường gian hần, không những thế lại là một cái thân cây xấu xí ghê tởm. Vì cái gì vì cái gì vì cái gì??? Vì cái gì ta đường đường là một dũng giả lại suy bại đến mức này. Ô ô ô ..., trời cao nhẩn tâm Đau đớn bị thương, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống gò má anh hùng.

Chưa xuất trận mà thân đã mất ... ô ô ô

” Yêu thụ, cái động này sâu lắm đó! Cẩn thận bị cuốn vào không thoát ra được a.” Một bên yêu thú còn không quên nổi gió đốt lửa càng khiến cho Nặc Mã bị thương đến đỉnh điểm.

Yêu thụ cười nham nhở: ” Khà khà, ta có thể kéo dài đến vô tận ... sâu bao nhiêu cũng có thể vươn tới bấy nhiêu ... “

” Ha ha~~ Dũng giả cũng cảm thấy hứng phấn đi! Tiểu đệ đệ đã cố gắng đứng cao thế này rồi.”

Cái thứ đang tiến vào hậu đình làm cho Nặc Mã cảm thấy ghê tởm, nhưng do bị đâm vào tiền liệt tuyến khiến phản ứng sinh lý đi ngược lại với tâm lý hần. Hoàn toàn không để ý đến tự tôn cùng xấu hổ của chủ nhân, tiểu đệ đệ tự giác mà đứng lên.

” Thật sự là một hài tử trời sinh *** đáng ...”

Đang cùng yêu thú hoan ái, U Linh kỵ sĩ vẫn dùng hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào mỗi phản ứng của Nặc Mã, thỉnh thoảng lại dùng lời nói kích thích.

” Ô ... ô ... ” Trở thành tế phẩm *** của ma vật, Nặc Mã không còn sức phản kháng, chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở yếu ớt từ yếu hầu. Hần đột nhiên hối hận sao không nghe thương nhân cảnh báo, mua thêm nhiều vũ khí cùng đồ phòng ngự cho dù hần không biết cách dùng ...

Xúc tua của yêu thụ hướng vào ngực Nặc mã, niết mạnh hai khối hồng đậu đã trở nên sưng đỏ, đem thân thể Nặc Mã trở thành món đồ chơi, tận tình mà đùa bỡn, nô đùa. Từ mũi nhọn xúc tua chảy ra thụ dịch màu hổ phách, bầy nhầy dính khắp thân thể Nặc Mã. Yêu thú lại từ phía sau vươn tay bóp lấy phân thân hần đang sung huyết run rẩy, từ tiền bưng bắn ra dịch thể dính đầy trong tay yêu thú.

” Ăn a ... đừng.. đừng ... a a ... “

Gương mặt mệt mỏi cùng vẻ quyến rũ khi cao trào trôi qua khiến U Linh kỵ sĩ cảm thấy rung động mạnh mẽ.

” Lần đầu tiên mà biểu hiện như thế này, tiểu bằng hữu rất có tiềm năng a.” Cầm lấy chân yêu thú tiếp tục thô bạo quất xuyên vào.

” A ... a... người hảo bóng ... ” Như uống phải xuân dược, yêu thú em hưng phấn chảy nước mắt. ” Người thật là ... mỗi lần đều khiến người ta cảm thấy sáng chết người.”

” Nhanh ... sắp ... không được rồi ... A

“

” Thanh âm của tiểu cầm thù quả nhiên thật dễ nghe...” U Linh kỳ sĩ hài lòng cười vài tiếng nói với Nặc Mã, ” Ta điều giáo không tệ đi! Một khi người có thể phát ra âm thanh *** đáng nhất trong Yêu thú sâm lâm thì có thể rời đi.”

Nặc Mã vẻ mặt bối rối hoang mang, cái tên xác khô này đang nói cái quái gì? Ta còn có hy vọng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này sao, chứ không phải bị chơi đùa tới chết hả ...

” Thật ... thật vậy chăng? ” Đôi mắt chứa đầy nước mang theo tia hoài nghi.

Các yêu thú cùng U Linh kỳ sĩ nhảy mất mấp mờ rồi tuôn ra những tiếng cười khó hiểu.

” Yêu thú sâm lâm ... có thể đi ra khỏi đây ...? Nặc Mã rụt rè hỏi.

” Những đũng giả từng đi tấn công Ma vương đều phải trải qua cửa ải này, nếu có thể thành công rời khỏi yêu thú sâm lâm thì mới được tính là một đũng giả tài giỏi.” U Linh kỳ sĩ cười hì hì nói với Nặc Mã.

Cont...

Hoàng kim đũng giả truyền kỳ

7. Chương 7

” ... Thật, thật vậy ư? Vậy ta phải làm gì mới qua được? ” Nặc Mã cố gắng hỏi tiếp.

” Không cần làm gì hết, chỉ cần ngoan ngoãn bị thượng thôi.” Yêu thú anh nói xen vào.

” Như vậy không phải giống nhau sao...? Ta sẽ bị chơi đùa đến chết mất ... Ô ô...” Nặc Mã run rẩy ghen ngào hô to. Cái gì danh dự, cái gì tự tôn, hắn cũng quăng khỏi đầu không thèm để ý.

” Nếu là đũng giả thật thì sẽ không chết, trừ phi người không phải đũng giả chính hiệu.”

Nặc Mã vô cùng tức giận, nói hắn thế nào cũng không sao, nhưng không được phép nghi ngờ hắn không phải là đũng giả chính hiệu, không biết đũng khí ở đâu sinh ra, hắn gào to: ” Ta là đũng giả thật, lũ ma vật ghê tởm khôn kiếp, có giỏi lại đây đi!”

” Ha ha ha! Đúng rồi! Đây mới là khí phách đũng giả chứ!” U Linh kỳ sĩ vỗ tay khen ngợi, lâu lắm rồi không thấy một tên ngốc thú vị như vậy ... ha ha!

” Vậy ta không khách khí rồi!” Yêu thú lại vươn một nhánh cây nhỏ dài tiến vào miệng Nặc Mã sờ nhẹ...

” A ... Không ... gì thế này ... cái gì nhọn nhọn ... ngứa quá ... A a ... ” Nặc Mã mơ hồ kháng cự, một nhánh cây khác của yêu thú lại bò sát vào giữa hai bắp đùi, thỉnh thoảng lại dùng mũi nhọn đâm vào hai viên khối cầu của Nặc Mã.

” Đũng giả, cảm giác rất mới mẻ đi ... khả khả ...”

” A a ... Không ... a a ... a” Cả người bị nhánh cây màu nâu quấn chặt, hai chân bị kéo mở rộng ra hai bên, thịt huyết bị lẳng ngược liên tục chảy ra ào ạt chất lỏng cùng tơ máu, hình thành một bức tranh vô cùng *** mỹ.

” Đũng giả phải nhớ phản ứng nhé! Một người đũng giả giỏi thì thanh âm cũng phải hay, điều kiện này không thể thiếu a~.”

Nặc Mã thật muốn cầm kim khâu cái mồm xấu xí của yêu thú lại, Ô ô ...”

” Ân ... ô ... không.. ô ô ...”

”Ồ, không cái gì?” Yêu thú anh nói một cách ghê tởm, ” Khả khả, người phải nói là rất sướng chứ. Kỳ thật rất có khoái cảm a~. Nơi này cũng chảy bao nhiêu mật nước rồi kìa.” Yêu thú dùng đầu lưỡi liếm sạch dịch thể phun ra từ phân thân Nặc Mã.

Nặc Mã mở rộng hai mắt, toàn thân run lên, ” A ... không... đừng ... không được ... sắp ra ... A a! Không, không muốn ... ta không muốn cùng động vật với thực vật cùng nhau bắn ... “

Nặc Mã bắt lực phát ra tiếng rên rỉ mắt hồng, nội tạng không ngừng bị đè ép, đau đớn không thôi! Thân thể co rút vì thống khổ nhưng lại không ngừng sinh ra khoái cảm, Nặc Mã giãy dụa không ngừng, niêm dịch phun ra đều bị yêu thú nuốt vào trong miệng.

Yêu thụ nói với yêu thú anh: ” Dừng giả này mùi vị không tệ nhỉ. “

” Đúng vậy! ” Vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng, yêu thú anh liền đi đến phía sau lưng yêu thụ, khẽ liếm vành tai. ” Chia sẻ cho người một chút [mùi dừng giả] nè.”

Từ sau lưng yêu thụ bỗng nổi lên một khuôn mặt, liếm liếm thể dịch của Nặc Mã trên đầu lưỡi yêu thú, vui thích mà cười vài tiếng, một bên càng hưng phấn mà chà đạp Nặc Mã, vài nhánh cây đang trong cơ thể Nặc Mã đột nhiên quần thành hình cái đinh ốc, vừa quất xuyên vừa xoay tròn.

” Không ... a a ... a a a a ... a”

Yêu thụ tàn nhẫn mà lảng ngược Nặc Mã, đem xúc tua kéo thành cái roi mây, dùng sức đánh vào cái mông Nặc Mã.

” A ... a ... Ô ô ... “

Cái mông mềm mại trắng nõn không chịu nổi hành hạ thô bạo, trên da thịt lưu lại một đường roi ngân đỏ thẫm, Nặc Mã đau đớn vừa khóc vừa kêu la. Nhưng cảm giác của hắn bây giờ lại vô cùng rối loạn, rõ ràng roi đánh rất đau đớn, vậy mà thân thể lại cảm nhận được có chút khoái cảm dễ chịu, trong đau đớn có vui sướng, trong vui sướng lại mang theo đau đớn.

” A ... a a ... ” Cuối cùng, dường như Nặc Mã đã không còn sức chống cự, bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ vui sướng mắt hồng.

” Cái mông của dừng giả bị đâm rộng ra rồi sao?” Yêu thú anh giả vờ yêu thương mà nói.

” Không thành vấn đề, nhánh cây của ta có rất nhiều kích thước a~, lớn hơn cũng có.” Yêu thụ cười khà khà, ” Xem ta nè, lập tức làm cho dừng giả sáng đã chết luôn.”

Nói xong, nhánh cây cắm trong cái mông Nặc Mã liền phình to ra.

” Dừng dừng phình ra nữa ... sẽ rách ra ta không chịu được ... ô ô ... “

Cái lỗ ma vật một chút đồng tình cũng không có.

U Linh kỵ sĩ tự nhiên nghiêm trang nói: ” Lúc này không phải có người muốn bán cho người vài thứ sao, đáng lẽ người phải mua mới đúng. Thương nhân ở yêu thú sâm lâm buôn bán cũng phải nộp thuế đấy, người nên mua ủng hộ hắn nhiều hơn chứ.”

Cái gì thế này? Đây là ... ma vật cùng thương nhân ma thương cầu kết hả?

Yêu thụ cũng nói: ” Ai kêu người không mua mỡ cá vàng ngàn năm!” Không thèm để ý đến Nặc Mã có thể chịu đựng được hay không, nhánh cây lại bắt đầu phình lên quất xuyên vào, nhánh cây thô to hung hăng chui tới chui lui bên trong thịt huyết của dừng giả.

Yêu thụ phát ra tiếng rên thoả mãn, vô số xúc tua hình roi đánh bừa bãi trên thân Nặc Mã.

Nặc Mã quả thực sắp phát điên rồi.

Sau đó, không biết U Linh kỵ sĩ thu được của thương nhân bao nhiêu mà bắt đầu quảng cáo: ” Mỡ cá vàng ngàn năm! Nhớ kỹ, một lúc nữa nhớ mua mỡ cá vàng ngàn năm đấy, người sẽ cần dùng nó a~.”

Mỡ cá vàng là dùng để bôi ở nơi này sao?

” A ... Ô ô ... Sớm biết thế này thì đã mua cái thứ có tên quái dị đó rồi Ô ... “

Lại lần nữa bị xâm phạm mãnh liệt, thân thể Nặc Mã cũng thuận theo mà lay động kịch liệt.

” Dừng ... dừng thêm lần nữa ... Sẽ chết đó ... a a ... “

” Yêu thụ, cố gắng hành hạ tiểu quỷ này đi!” Yêu thú anh vẻ mặt đề tiện nở nụ cười *** đàng, nhắc nhở Nặc Mã: ” Dừng giả, đừng quên giấy dũa nhé, con mồi phải phản kháng mới thú vị.”

Grừ, ai thèm quan tâm người có thấy thú vị hay không?

Cont...

Hoàng kim dừng giả truyền kỳ

8. Chương 8

” Dững giả không nghe lời muốn chịu phạt sao khả khả ...”

Yêu thụ dùng xúc tua cuốn lấy tiền bưng của Nặc Mã, mũi nhọn đâm vào lỗ nhỏ càng lúc càng vào sâu.

” Ân ... đừng ...” Nặc Mã đau đớn, đột nhiên dùng sức cắn xúc tua ở trong miệng.

Yêu thụ không thèm quan tâm nói, ” Ta là thực vật nên không biết đau, cắn đi, dùng hết sức mà cắn.”

” Người đi ra ngoài, đau quá! Sao người có thể tiến vào bên trong đó? Đau đớn đã chết....”

Ghê tởm, xem ta cắn đứt người, ta cắn cắn cắn~.

Nặc Mã giãy dụa cố gắng thoát khỏi cái xúc tua đang đâm vào phía trước, chỉ tiếc không thể động đậy, không những thế lại còn khiến cho dị vật ở hậu đình càng xuyên vào chỗ sâu hơn.

” Còn muốn trốn? Thật vô dụng.” Yêu thụ vung roi quất mạnh vào dững giả, ” Tiện nhân, rên rỉ to lên.”

” A ... a ... đừng ... oa~ “

Ô ... phía sau đã cắm đầy rồi, ngay cả phía trước cũng ... Oa

~. Nhất định hẳn là dững giả bất hạnh nhất từ trước tới nay.

” Ô ... đừng ” Về mặt ngắn lẹ, người ta người ta muốn về nhà ...Oa~~. Chẳng lẽ đây là vận mệnh của một người dững giả sao?

” Yêu thụ a~, thật sự là không phải khoe nhưng chà đạp dững giả mới là sứ mạng của ma vật trong Yêu thú sâm lâm này.” Yêu thú anh nói.

Chỉ có lũ ma vật mới có thể chứng kiến ý cười ghê tởm của nó, đương nhiên, yêu thụ tươi cười còn ghê tởm hơn chứ không kém. Đột nhiên, yêu thụ loé ra ánh mắt hừng hực dục hoả, nhìn qua giống hết lũ ma thú.

” Ai nha, ta là đang chà đạp dững giả a~ ... Trình độ thể này ... còn chưa so được với các người sao?”

Nói xong, yêu thụ càng thêm thô bạo mà quất xuyên vào cái mông dững giả, mặc sức xâm nhập mật huyết tàn phá bừa bãi.

” A a a ... a ... ân a!”

” Hì hì ... nhưng mà hình như hẳn rất sướng thì phải.”

Đầu heo! Người không có mắt à? ... a ... a ... sáng chỗ nào ... đau đớn vô cùng thì có Ô ... phần dưới eo đau đớn sắp mất đi cảm giác rồi ... Oa~ ...

” Đừng! Đừng tiến vào nữa, người tiến vào nữa ... phía trước phía sau của người ta cũng bị người đã thông rồi...”

Nặc Mã vừa khóc nức nở vừa rên rỉ, nước mắt không ngừng chảy ra, ” Ân a a..... “

” Xỏ xuyên dững giả sao?” Yêu thú hăng hái tưởng tượng, ” Khi~, làm thành xâu thịt dững giả, thế nào cũng được liệt vào danh sách danh sản của yêu thú sâm lâm này a~.”

Yêu thú anh cũng đưa ra ý kiến, ” Yêu thụ, xúc tua của người có thể phình to bằng nắm tay không?”

“Không, không muốn, không muốn

!” Nặc Mã hoảng sợ run rẩy khóc lớn.

Vật cứng dục vọng của ma vật ghét vào trong cơ thể hần đang thô bạo điên cuồng mà quất cắm, kích thước đáng sợ khiến Nặc Mã càng lớn tiếng rên rỉ. Mặc dù Nặc Mã cảm thấy thống khổ không chịu nổi, khóc thét không thôi, nhưng mật huyết lại tự động co chặt lại như nghênh hợp dị vật ra vào, chất lỏng ẩm ướt dính dính từng giọt từng giọt *** dâng chảy ra.

Khuôn mặt xấu xí của yêu thụ nhăn lại vì khoái cảm tăng cao, yêu thụ hưng phấn kêu to, ” A a a, loại cảm giác này ... ta muốn biến đổi rồi! a a a

~!”

Nặc Mã điên cuồng gào thét, ” Đừng ... ngừng đừng có vào nữa! Tiến vào nữa ... sẽ đến dạ dày rồi ... a a ... sẽ thủng đấy ... “

Yêu thụ em cùng U Linh kỳ sĩ ở một bên trao đổi ý kiến, ” Nguyên hình yêu thụ vốn là bì tạp khâu sao?”

U Linh kỳ sĩ nói, ” Có thể là hắc sơn mỡ mỡ ... Sau khi tiến hoá biến thành linh chi thảo nhân?”

Lúc này, yêu thụ sáng lên lập lòe, thụ dịch thoát ra ồ ạt, xúc tua đang xâm nhập vào bên trong tiền bưng của Nặc Mã không ngừng phun ra thụ dịch chảy vào bên trong thân thể hần, một lượng lớn thụ dịch màu trắng đục theo bắp đùi chảy xuống.

” Ân ... Ô ” Từng đợt dịch nóng phun vào trong có thể khiến Nặc Mã cảm thấy bụng như đang phình ra.

Không những thế, yêu thụ còn liên tục bắn không ngừng vào bên trong, hơn nữa còn dùng đốt cây bịt miệng huyết lại làm cho thụ dịch không cách nào chảy ra ngoài được.

” Đừng bắn nữa ... Ô Người ta không chịu được rồi... “

” Chính là muốn người không chịu được mà...” Thụ dịch vẫn liên tục phun vào trong cơ thể Nặc Mã.

” Dừng giả nhất định có tư chất khác người a~.” Yêu thú anh nói, ” Thực ra có thể chịu được năm xà chỉ chui vào mà không ngắt đi vốn rất lợi hại rồi...”

Thân thể khoẻ mạnh luôn là ưu điểm khiến Nặc Mã vô cùng kiêu ngạo. Nhưng mà lúc này hần chỉ cảm thấy bị thương mà thôi.

A~, chẳng lẽ ” khoẻ mạnh ” cùng là ta sai sao? Ô ô ô

Yêu thụ bắt đầu từ từ thay đổi hình dạng ... thân cây trở nên dài hơn, thô hơn.

” Ách ... đừng ... thật đáng sợ!”

Nhìn bông hoa của yêu thụ bắt đầu biến đổi, Nặc Mã quả thực bị kinh hãi không nhỏ, trợn mắt há mồm mà nhìn.

Lá cây của yêu thụ trong nháy mắt đã biến thành màu vàng, trên thân cây từ từ mọc ra một cái nụ hoa, sau đó liền nở ra luôn. Phía trong những cánh hoa chính là một khuôn mặt người, càng bất ngờ hơn lại chính là gương mặt của Nặc Mã.

Lần đầu nhìn thấy loại biến đổi lạ lùng này khiến yêu thú em cũng xem ngây người, ” Đây là ... tinh thể tình yêu?”

Nặc Mã nhìn thấy trong bông hoa chính là mặt mình lại càng cảm thấy ghê tởm. Khuôn mặt ta anh tuấn đẹp trai sao lại mọc ra trên người yêu thụ xấu xí thế này....

” Đây ... đây là cái quái gì thế? ... Sao lại giống ta như vậy....?”

Hai tròng mắt của bông hoa mặt người mở ra, hướng Nặc Mã nở một nụ cười gian trá, xảo quyệt, bên trong đầu lưỡi vốn là một viên hồng bảo thạch. Bỗng nhiên, bông hoa mặt người chậm rãi tiến sát vào mặt Nặc Mã.

Cont...

Hoàng kim dũng giả truyền kỳ

9. Chương 9

Bông hoa mặt người cười khúc khích, còn dùng đầu lưỡi khẽ liếm gương mặt Nặc Mã.

Nặc Mã bị cái thứ giống mình như đúc chạm vào, hai tròng mắt trùng trùng mở lớn hơn, vốn mắt đã to, bây giờ lại càng giống như một viên ngọc sắp từ hốc mắt lăn xuống.

” Cây màu hoàng kim chẳng lẽ ... đây chính là hoàng kim yêu thụ trong truyền thuyết?”

Ngây người một hồi lâu, Nặc Mã không nhận được thì thảo tự hỏi.

” Nếu có thể hái một nhánh cây đem đi bán nhất định sẽ được không ít tiền a~, nếu không thì một cái lá cây cũng tốt ...”

Trong mắt loé ra vô số hình đồng tiền vàng, Nặc Mã đáng thương, nghèo quá nên phát điên rồi ...

“....” Yêu thụ không nói nên lời.

” Dững giả còn có tâm tình nghĩ đến tiền sao ...?” Yêu thú anh bỗng nhiên lên tiếng.

” Dững giả cũng phải cần tiền mới sống được chứ!” Nặc Mã bộ dáng rất cậ ngay không sợ chết đứng nói, ” Chứng kiến hoàng kim thụ, dù là ai cũng sẽ nghĩ đến tiền mà.”

” Người đã thích ta như thế, vậy thì chúng ta vĩnh viễn sống cũng một chỗ nhé?”

Khuôn mặt Nặc Mã hướng Nặc Mã chính hiệu nở một nụ cười ngọt ngào đến không thể ngọt hơn được nữa, đồng thời xúc tua lại bắt đầu hướng hậu đình tiến vào bên trong, chuẩn bị cướp lấy thể xác Nặc Mã để tiến hành sống ký sinh.

” A a ... ân ... sao lại ... lại chui vào nữa ... a.. rốt cuộc người muốn chơi đùa mấy lần nữa hả?”

Lại một cái xúc tua nữa tiếp tục tiến vào bên trong.

” Ân a a a a... không ... lớn quá ... ân ... đừng a ... sẽ chết đấy.” Nặc Mã sợ hãi khóc hô, đau quá, đau quá à.

Nhưng yêu thụ vẫn không ngừng chui sâu vào trong, dường như muốn đem hấn xé thành hai nửa.

” Đừng ... a a ... người muốn làm cái gì hả? ” Nặc mã không thể trốn thoát, chỉ trơ mắt mà nhìn yêu thụ đem từng cái xúc tua nhét vào trong cơ thể.

” A a a

sao nhiều cây thế này ” Hai mắt cũng đã khóc đến sưng đỏ nhưng đầu óc lại vẫn ngu như trước, ” Ô ... tha ta đi ...”

” Chờ chúng ta kết hợp làm một, người muốn cảm giác thế nào cũng tự điều chỉnh được.”

Yêu thụ nói ra mục đích của mình, các yêu thú khác liền tỉnh ngộ.

Yêu thú em nói, ” Tinh hoa của yêu thụ cũng đã phun vào trong cơ thể dững giả, hai người sắp hợp làm một rồi. Dững giả đệ đệ, sau này chúng ta sẽ thành người một nhà a~.” Yêu thú em nói xong liền hôn một cái thân mật lên mặt Nặc Mã.

” Còn có thời gian quan tâm kẻ khác hả? Người còn đang nợ ta đấy.”

U Linh kỵ sĩ cắn tai yêu thú em, nhẹ nhàng liếm quanh.

” Hai người các người lại bắt đầu thông *** rồi, lão tử thực chịu không nổi ” Quả thực yêu thú anh rất hâm mộ U Linh kỵ sĩ có thể làm suốt mà không biết mệt.

” Đây chính là ưu điểm của ta mà.”

U Linh kỵ sĩ ôm lấy yêu thụ em nói, ” Chúng ta đi ra chỗ khác chơi tiếp nhé.”

” Người không có ý định chà đạp dững giả sao?” Yêu thú anh hỏi.

U Linh kỵ sĩ trả lời tàn khốc, ” Không cùng khác loại tương giao, đây là nguyên tắc của ta.”

Quả không hổ là kỳ sĩ đại nhân, thật sự rất đẹp trai rồi. Yêu thú anh sùng bái nhìn U Linh kỳ sĩ cùng đệ đệ rời đi dù vẫn đang trong tư thế mập hợp.

Sau đó yêu thú anh tiếp tục hứng thú thưởng thức Nặc Mã bị yêu thú kí sinh mà thống khổ giãy dụa, hẳn thực sự rất thích cái tên dững giả này, vừa ngu ngốc vừa buồn cười, quả là một trò vui không tẻ.

Chịu đủ mọi hành hạ, Nặc Mã đã không còn hy vọng có thể chạy khỏi nơi này. Ngay lúc hắn bị hành hạ gần chết thì có một âm thanh thanh linh vang lên, dường như có chút tia sáng hy vọng loé lên trong đầu Nặc Mã.

” Ma vật to gan, dám xâm hại loài người.”

Là ai? Là ai đang nói? Nặc Mã gắng gượng nhìn về phía phát ra âm thanh. Nhưng trong rừng tối tăm khiến Nặc Mã không nhìn thấy hình dáng người đó, chỉ có các ma vật mới có thể thấy rõ ràng.

Một vị pháp sư khoác trên mình chiếc hồng bào, bên cạnh gò mà là hai dải tóc đen lộ ra khỏi áo choàng, chảy dài tới tận đầu gối, một đôi mắt màu vàng xinh đẹp nhưng lạnh đậm, những ngón tay thon dài nâng pháp trượng lên, làn da trắng nõn như loé lên ánh sáng màu xanh lam huyền ảo.

Yêu thú nhìn thấy pháp sư xinh đẹp liền lộ ra nụ cười *** dâng: ” Lại có đồ ngon tới.”

Yêu thú vừa khổng chế hạ thân dững giả vừa vươn vài cái xúc tua tới phía ma pháp sư.

Nặc Mã không nhịn được kêu lên: ” Cẩn thận hoàng kim yêu thú.” Liền bị xúc tua của yêu thú tát một cái.
” Ô...”

Yêu thú liếm nước miếng, nhếch mép cười cười: ” Khả khả! Hôm nay thật là một ngày hạnh phúc, tự dưng có đồ ngon dâng lên tận miệng.” Chưa kịp nói xong, yêu thú liền đánh về phía ma pháp sư.

” Hừ!” Ma pháp sư nở nụ cười khinh miệt, ” Không biết ai là con mồi đây.”

Bàn tay trắng nõn giơ cao pháp trượng, ma pháp sư niệm chú rồi xông thẳng vào yêu thú.

” Ma pháp công kích! Thăng long liệt diễm!”

Toàn thân yêu thú bị cháy xém, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, ” A a a

nóng quá a

”

” Đốt người thành than luôn. Thần lần nướng, vốn là đặc sản à nha~” Ma pháp sư thoả mãn nhìn kiệt tác của mình cười giễu cợt.

Quả thực là ngông cuồng, yêu thú mặc kệ đang cùng Nặc Mã dung hợp liền tấn công ma pháp sư, thân cây rung lên dữ dội phát ra một lượng lớn độc kim phần.

” Oa oa” Do yêu thú di chuyển kéo theo cả Nặc Mã khiến hắn đau đớn rên rỉ không ngừng.

Cùng lúc đó, yêu thú cũng đã dập tắt được ngọn lửa ma pháp liền vươn xà chỉ bị nướng đen xì bắn ra độc dịch.

” Muốn chết! Sự khoan thứ của nữ thần ban mai.”

Yêu thú bị chùm ánh sáng đánh trúng ngực bắn thẳng ra phía sau.

Yêu thú: “-_____-|| ma pháp sư, người nghĩ rằng chúng ta đang chơi trò thánh đấu sĩ sao?”

Ma pháp sư nhún nhún vai, đẩy đẩy sợi tóc một cách tao nhã: ” Người đừng xen vào. Ta muốn gọi fire ball là thăng long liệt diễm, ice blast là sự khoan thứ của nữ thần ban mai là việc của ta.”

Yêu thú: “-_____-... ..”

Ma pháp sư dừng lại một chút rồi nói rất nghiêm túc: ” Ma vật xấu xí, mấy trò vớ vẩn cũng lôi ra thể hiện, ta chỉ cần hai chiêu nữa là giải quyết xong các ngươi. Tập thể băng phong công kích.”

Yêu thụ cùng yêu thú trong nháy mắt bị đóng băng không thể nhúc nhích.

Nặc Mã nhìn trời đầy những quả cầu phát sáng, kim phần bay tứ tung, toàn thân từ từ bị ma pháp đông lạnh, trong lòng thật sự khó hiểu nỗi sở thích của ân nhân cứu mạng này. Nhưng mà, kim phần nhiều thế này, nếu chữa lại cho ta một chút thì tốt quá ... ta hai ân nhân tám, ân nhân chắc sẽ không để ý đâu nhỉ, mà thôi, ta một ân nhân chín cũng được, tóm lại chỉ cần chia cho ta một tỷ thôi, ân nhân ơ

~Không biết Nặc Mã đang nghĩ gì nhưng nhìn thấy sắc mặt hắn ngày càng trắng bệch, ma pháp sư mới nhớ ra: " Hồngбет! Dững giả cũng đông cứng rồi."

" Khí công tán loạn!!" Giơ tay làm phép đánh nát hai con ma vật, các ma vật chưa kịp kêu một tiếng liền bị vỡ vụn thành từng mảnh, một lúc sau biến thành một bãi máu bắn tũu.

" Dững giả không bị thương một chút nào, kỹ thuật của ta thật quá giỏi, ha ha

cả thế giới chắc chỉ có ta làm được như thế này! ha ha

"

Ma pháp sư xinh đẹp cười một cách kiêu ngạo đắc ý...

Cont...

Hoàng kim dững giả truyền kỳ

10. Chương 10

" Oa

đau quá à~~" Nặc Mã bị ngã từ không trung xuống, toàn thân đau nhức nhưng vẫn cố gắng bò dậy.

Phát hiện chính mình thật sự bị thảm, toàn thân dính đầy chất lỏng không rõ lai lịch, giữa hai chân thì lại đau như bị hoả thiêu, Nặc Mã không nhịn được liền oa oa khóc lớn trách ma pháp sư thô bạo.

" Đau quá à~! Ô ô ... Sao kỹ thuật của người kém thế hả! Với lại, đáng lẽ người phải giữ lại một nhánh cây hoàng kim cho ta chứ ..." Nói cách khác, ta bị như thế, ít nhất cũng phải bồi thường một chút tổn thất thân thể lẫn tinh thần chứ hả!

" Người còn đứng được lên, thể lực không tệ mà." Ma pháp sư cười lạnh vài cái, " Lá gan không nhỏ, còn dám nghi ngờ ta!" Nói xong liền tát một cái đánh bay Nặc Mã.

Tiểu tử thôi không biết sống chết, ma pháp sư không cho phép một tên kém cỏi dám nói hắn như thế.

" Người có thể nhặt kim phần rơi trên mặt đất." Ma pháp sư cẩn thận kiểm tra bàn tay vừa dùng để đánh Nặc Mã, ừm, hoàn hảo, móng tay không bị gãy ... Thôi chết, giờ mới nhớ, ta bị cận hai độ mà, cố nhìn ở cái nơi tối như mực thế này sẽ làm hỏng thị lực của ta mất.

Thấp giọng thì thầm: " Quang lượng thuật!" Từ bàn tay của ma pháp sư bốc lên một quả cầu ánh sáng treo lơ lửng trên không như mặt trời nhỏ.

Nặc Mã tự dưng bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, một tay che gương mặt bị sưng đỏ, như một cô gái bị bắt nạt khóc nức nở: " Ô~~, sao người thô bạo như vậy hả ... " Ân nhân cứu mạng tuy rất xinh đẹp nhưng sao lại hung ác thế chứ Ô

" Xem ra có vẻ người chưa học được bài học thì phải." Ma pháp sư liếc mắt nhìn Nặc Mã một thân bị chà đạp chật vật.

Quỳ trên mặt đất, bị ân nhân cười nhạo khiến Nặc Mã hai mắt to tròn đăm lệ không biết làm sao cho phải, thoát nhìn vừa ngốc vừa đáng thương.

Quả cầu ánh sáng làm cho khuôn mặt trắng nõn của ma pháp sư càng thêm xinh đẹp lạ thường, ngay cả nụ cười khinh miệt cũng trở nên quyến rũ vô cùng. Ma pháp sư đến bên Nặc Mã nói:

" Dám một mình xông vào nơi này người thiếu người thao hả?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười một cách dữ tợn của ma pháp sư đang chậm rãi tiến lại gần, Nặc Mã đột nhiên cảm thấy kinh sợ.

” Người ... người ... người người ” Oa oa oa, đây là chuyện quái gì nè trời.

Bỗng nhiên từ xa vang tới những âm thanh kỳ lạ: ” Chà đập hần, chà đập hần! Oh yeah, tiến lên, chà đập hần, chà đập hần đi. “

Ma vật trong yêu thú sâm lâm cổ vũ nhiệt tình như đang xem một trận bóng đá nổi tiếng.

Đột nhiên bình tĩnh, Nặc Mã cuối cùng cũng hiểu rõ ngụ ý của ma pháp sư có ẩn ý gì, ” Người ... chẳng lẽ ... người ... người người cũng không đừng”

Đừng nói giỡn chứ, mặc dù ngoài thể lực ra ta không có chút ưu điểm gì nhưng ta là con người mà, ta cũng có cực hạn chứ, đâu phải có tám thân bất tử đâu....

Nặc Mã quay đầu định bỏ trốn thì đột nhiên phát hiện trên người không còn mảnh quần áo nào, ôi lạnh quá ... Ô

. Đường đường dũng giả mà phải suy bại đến tình trạng *** bỏ trốn sao, vị thần giao nhiệm vụ cho ta sẽ khóc a~! (Thần linh: Oa

, ta chọn sai người rồi ...)

” Thượng! Thượng! Thượng! Thượng!” Yêu thú hô to khẩu hiệu ” Dũng giả nợ thao!”

Nặc Mã oán hận quay lại quát: ” Các người cầm mõm cho ta.”

Ma pháp sư cười lạnh, ” A! Tiểu đệ đệ, ta cứu ngươi, ngươi muốn lấy thân báo đáp ta hả?” Sau đó niệm một câu chú đem hai chân Nặc Mã dính chặt trên mặt đất.

” Oa~~! Không thể đi được là sao “

Ma pháp sư nhìn Nặc Mã cố gắng kéo hai chân của mình trông thật ngu, chỗ nào giống của báu?

Về mặt đầy khinh thường, ma pháp sư mỉm cười diêm lệ làm Nặc Mã ngây cả người.

” Lại còn muốn chạy trốn”

Nặc Mã nhìn ma pháp sư ngày càng tới gần.

” Hấp thu một nửa tinh hoa của yêu thú làm ngươi mạnh mẽ lên a~, HP tăng, MP cũng tăng ... ha ha Xem như ngươi may mắn, mới chỉ biến một nửa thôi.” Ma pháp sư vừa nghịch nghịch móng tay vừa châm chọc nói.

Nặc Mã nghe xong, vô ý thức mà sờ sờ móng phát hiện cái đồ vật chết tiệt đã không còn ở bên trong, đầu ngón tay sờ hời hợt một chút vào bên trong, dường như không thấy đau đớn nữa rồi, cũng không chảy máu nữa...

” Đầu óc của ngươi sao chậm chạp thế bây giờ mới phát hiện sao?” Ma pháp sư không thể tin được mà nhìn Nặc Mã.

Nặc Mã lại hỏi một vấn đề còn ngu ngốc hơn: ” ... Nếu như không phải biến một nửa thì sẽ như thế nào? Tại sao biến một nửa thì gọi là may mắn?”

” Nếu toàn bộ tinh hoa tiến vào thì ý thức của ngươi sẽ bị yêu thú cướp đoạt.”

” Cướp đoạt? Vậy sẽ như thế nào?”

” Ngươi sẽ không còn là chính mình rồi...”

” Nhưng là ta bây giờ ... còn là ta nữa không...?” Nặc Mã nức nở hỏi.

” Ầm ỉ quá, đầu óc ngươi bị chậm phát triển à, sao hỏi nhiều thế.” Ma pháp sư không nhịn được trừng mắt nhìn Nặc Mã.

Nặc Mã cảm thấy mình như một con thỏ đáng thương, sợ hãi run rẩy, thật hung ác, người ta chỉ tò mò thôi mà Ô

~~” Nhanh, thượng dừng giả đi! Thượng dừng giả! Chà đập hấn, chà đập hấn, dừng giả càng ngày càng *** đang rồi, càng *** đang rồi.”

Yêu thú nói mãi không ngừng khiến ma pháp sư tức giận hét lớn, ” Yêu thú thâm lâm! Người cầm mồi lại!”

” Người quản được ta sao? Người quản được ta?”

” Các người không tin?” Ma pháp sư cười lạnh như băng, hai mắt sắc bén nhìn trừng trừng về phía trước, ” Hừ, có lần Hắc Long Vương phía bắc đắc tội với ta, không lâu trước, nghe nói hắn đã bị lột da huỷ xương, thịt cũng bị đem đi bán cân, chết thật bi thảm a~...”

””

Ma pháp sư đột nhiên tiến đến gần Nặc Mã, ” Người nói ... đáng báo đáp ta như thế nào đây?”

” Ân ... báo đáp....?” Hai tròng mắt như sắp rớt ra, Nặc Mã nhìn ma pháp sư, thờ người năm phút đồng hồ, cuối cùng lộ ra nụ cười vô tội, ” Người không phải bởi vì gặp chuyện bất bình mới ra tay sao?”

” Người là đầu heo sao?” Ma pháp sư lạnh lùng mắng Nặc Mã một trận: ” Ngay cả học sinh tiểu học nhất được của rơi cũng đem trả lại vì sẽ được nhận giấy khen, sao người lại ngu hơn cả học sinh tiểu học, tưởng rằng ở đời có người làm không công vì nghĩa sao.”

Một giây đồng hồ sau, ma pháp sư liền lộ ra bản chất tà ác của mình.

” Ta chưa bao giờ làm không công cả. Nằm xuống, nâng cái mông lên! Nhìn tới nhìn lui người cũng chỉ có cái tác dụng này, cố gắng mà dùng cái mông làm cho ta sáng một trận đi.”

Cont...

Hoàng kim dừng giả truyền kỳ

11. Chương 11

” Người muốn tự lấy thân báo đáp hay muốn ta cưỡng bạo người đây?” Một giây trước là một ma pháp sư hung ác, một giây sau đã trở thành đại ca ca vô cùng ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng hiền lành đồng thời thi triển [nghịch hà hình cố định] đem Nặc Mã đè ép trên mặt đất.

” Lấy thân báo đáp? Không ... ta không muốn vừa nãy ta còn bị hai con động vật cùng một bộ xương khò đùa bốn rồi Ô ... ” Đang nghĩ muốn lắc đầu từ chối, Nặc Mã mới phát hiện gương mặt bị dán chặt trên mặt đất không thể động đậy, Nặc Mã cố gắng chạy trốn, bò sát như một con chó về phía trước: ” Không muốn, không muốn.”

Ma pháp sư nhắc chân giẫm lên lưng Nặc Mã, nhìn hắn như con rùa rụt đầu bị giẫm mai rùa nhúc nhích tứ chi liền cười ha ha.

” Vậy người thích ta cưỡng bạo người a~, yên tâm đi, dùng sức mạnh ta cũng rất giỏi.” Cảm thấy Nặc Mã đang run lên, ma pháp sư mỉm cười, ôn nhu nói:” Hơn nữa, ta thấy người cũng có chút năng lực a~.... dừng giả đã được huấn luyện nhất định sẽ khác với người thường nhỉ?”

” Sai rồi, vốn là được yêu thú huấn luyện chứ ” Yêu thú thâm lâm đột nhiên nói xen vào, ” Vừa nãy dừng giả chỉ bắn có một lần đúng không? Dừng giả quả nhiên rất giỏi a~.”

” Không ... ta ta không có ... ta không có chút gì đặc biệt đâu ... ta chỉ là người bình thường thôi Ô ... “

” Nói nhiều cũng vô ích, làm thôi.”

” Đừng ... người không thể thừa dịp người gặp nguy hiểm hơn nữa, hơn nữa ... hôm nay ta ...”

Không nhìn Nặc Mã kháng nghị, ma pháp sư vén áo khoác lên, cởi quần lộ ra vật cứng đang dâng trào, trực tiếp cắm vào cái mông của dừng giả.

Nặc Mã kêu thét thê thảm, cái mông bị đùa bỡn liên tục dễ dàng nuốt gọn âm hành của đối phương, nội bích như đang nghênh hợp dị vật xâm lấn, tiếng *** loạn vang lên khiến gương mặt Nặc Mã đỏ bừng giống như bị hỏa thiêu.

” Oa

~ tại sao ... tại sao hôm nay tên nào cũng trực tiếp cắm vào như thế này hảOa

” Nặc Mã ai oán kêu gào.

” Thương rồi, thương rồi, tấn công đi! Tấn công đi!” Nghe yêu thú cổ vũ làm cho Nặc Mã hiền lành lần đầu tiên trong đời muốn giết người diệt khẩu. ” Dừng giả vô cùng thơm ngon, mau ăn! Mau ăn! “

” Ân ... đừng người ta chịu không được rồi ” Bộ phận lúc này bị thương giờ lại bắt đầu nứt ra, máu chảy dọc xuống bắp đùi, vì quá đau đớn khiến Nặc Mã oa oa khóc lớn như một đứa trẻ.

Nhưng ma pháp sư không động lòng một chút nào, ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào Nặc Mã, vừa nói vừa dùng sức đánh liên tục vài cái vào mông Nặc Mã, ” Âm ỉ quá đấy, im lặng để ta thao một phát nào. Ừm, dùng sức hấp chặt, rên rỉ cho ta ...”

Cái mông của Nặc Mã nhẹ nhàng đong đưa, từng viên nước mắt chảy xuống từ đôi mắt to tròn, ” Ân... đừng đánh cái mông của người ta mà ... ân hảo”

Ma pháp sư đè Nặc Mã trên mặt đất, lại tiếp tục quất vài cái vào mông Nặc Mã vừa ác độc mà nói, ” Mẹ kiếp! Người miễn cưỡng thế à? Hấp chặt vào, rên rỉ to lên, cái mông nâng cao chút nữa.”

Nặc Mã không dám phản kháng, ngoan ngoãn nâng cái mông lên, có chút tủi thân uất ức ... Ô~~ ... Cái người này thật hung ác. ” Biết rồi ... Ô ô người có thể nhẹ nhàng một chút được không, vừa này bọn họ cũng đối với ta tốt hơn người a~.

Đúng vậy, bị đùa bỡn thế còn khen yêu thú tốt lắm, đúng là chỉ có thằng ngốc như người mới nói được, Ma pháp sư hừ lạnh một tiếng, ” Người có thể ngoan ngoãn rên rỉ hai tiếng được không, đừng có nằm đó than thở hoài.”

” Nói dối nói dối, dừng giả thích thô bạo, thích thô bạo.” Yêu thú thâm lâm lại nói chen vào.

” Ô~~ a a ... ân ” Nặc Mã cố gắng phản bác nhưng lại bị nam cây của ma pháp sư liên tục đánh vào điểm mẫn cảm, nên chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mập mờ không rõ nghĩa.

Đột nhiên, yêu thú thâm lâm tuyên bố một tin tức trọng đại.

” Ma pháp sư, yêu thú thâm lâm mười hai giờ đóng cửa, người chỉ còn hai mươi phút đồng hồ để thượng dừng giả thôi, nhanh lên một chút đi.”

” Đã thượng rồi mà, nhưng hần không phản ứng, ta không có hứng thú chơi đùa nữa.” Ma pháp sư nhún vai nói.

” Ta có rên rồi mà....” Người ta đã cố gắng như thế rồi còn muốn thế nào nữa ...

Ma pháp sư nghe vậy liền giận dữ, ” Người nói đó là rên sao? Sảng hay khó chịu cũng chẳng nghe rõ được. Mắng người là đầu heo đúng là vũ nhục loài heo rồi.”

Ô ô vị ca ca xinh đẹp này là người thật sao? Còn hung ác hơn cả ác ma...

” Vâng ... vâng ạ...” Hoàn toàn bị khuất phục trước *** uy của ma pháp sư, Nặc Mã rưng rưng nước mắt cố gắng rên rỉ, ” Ân ... đừng đừng ... a ... hảo ... hảo bổng ... nóng quá”

” Ta thô bạo như thế đáng lẽ người phải kêu thảm thiết chứ nhỉ? Ta cùng người đang diễn phim cường bạo mà, người nên thể hiện như người bị cưỡng bạo chứ, nếu không hứng thú của ta sao tăng lên được.”

“Nhưng mà ... ta đã quen rồi... hơn nữa có một nửa của yêu thú nữa mà, với lại người ... người cũng không có khả năng lớn hơn yêu thú ” Nặc Mã bị dọa đến nói cũng lắp bắp.

” Người thật là một con mèo *** đáng nhưng mà nói qua cũng nói lại, người dám nói ta nhỏ, xem ta xuyên tử người như thế nào.” Ma pháp sư thô bạo đem hung khí xỏ xuyên thật sâu vào Nặc Mã, như một cái máy không ngừng cắm vào đấy ra.

” Không ... ta ... ta không phải ân ... a a” Nặc Mã thống khổ nhăn mi lại, cắn cắn ngón tay, bị khoái cảm bao vây khiến ánh mắt ko tự giác mà trở nên nhu mì.

” Hô hô ... a a ... ân ... a ... a ... “

” A ... Người là con mèo đúng không?”

” Không ... ta không phải mèo ... tata là dững giả.”

” Người chính là một tiểu *** miêu!” Ma pháp sư cười nhạo.” Người xem chính người đi ti tiện như vậy người bị chơi đùa rất sáng đi.”

Ma pháp sư càng thêm ra sức đâm vào cơ thể Nặc Mã. Từ sau lưng điên cuồng xâm nhập làm cho Nặc Mã chỉ có thể tùy theo động tác mà lắc lư thân hình, hai mắt không ngừng rơi lệ, ý thức trở nên mơ hồ, không rõ là thống khổ hay vui sướng.”

” Không ... ân ... a ... đừng”

” Hừm, dững giả như người định dùng thân thể này để chinh phục ma vương sao?”

” A a

~” Sau một hồi quất cấm mãnh liệt, Ma pháp sư tiết ra chất lỏng nóng cháy, sau đó liền buông ra Nặc Mã đứng dậy sửa sang lại quần áo.

Tinh thần của ma pháp sư trông có vẻ rất tốt, trái ngược lại, Nặc Mã thì lại uể oải suy sụp không chịu được.

Mặc dù người ngu không thể tưởng nhưng thân thể có thể miễn cưỡng dùng làm trò tiêu khiển. Hơn nữa tính cách cũng khá mạnh mẽ, có lẽ điều giáo sẽ rất hứng đây Ma pháp sư suy nghĩ một chút rồi dùng mũi chân đá đá Nặc Mã.

” Đây, người muốn đi đánh Ma vương, vậy ta cùng đi với người!”

” ... ặc?” Xoa xoa hai tròng mắt ướt đầm, Nặc Mã chậm rãi ngẩng đầu.

” Ban ngày cùng nhau đi, buổi tối người mở hai chân cho ta thưởng.” Ma pháp sư tự quyết định nói, sau đó ném một bộ quần áo cho Nặc Mã. ” Mặc quần áo vào, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

” Hả?” Đây là tình huống gì trời? ta là [dững giả] mà, không phải [*** giả], ” Không ... không cần đâu ...”

” Hả

”. Ma pháp sư trừng mắt nhìn khiến Nặc Mã sợ hãi đến nỗi không cả dám thở mạnh.

” Ta ... ta đồng ý là được chứ gì ...” Ô ô ô, Nặc Mã có dự cảm con đường đi diệt Ma vương nhất định càng ngày càng khó khăn vất vả rồi ...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dung-gia-truyen-ky>